

den militære Musik, naar der gives Koncerter, eller om de fremrykkende militære Musikkorps, og hvorledes de Melodier, som disse Musikkorps udføre, særlig de nationale Melodier, vække Genklang. Vi kunne se hver Dag, at den samme Befolkning, som man kalder forsvarsnihilistisk, jubler med og synger og træder Takten til „Den tapre Landsoldat“ og andre nationale Melodier, naar Militærmusikken spiller dem. Og jeg nærer derfor ingen Tvivl om, at Militærmusikken udøver en ret betydelig folkeopdragende Virkning. Jeg kunde tænke mig, at Folk fra den anden Side, som nærer forsvarsnihilistiske Tendenser, kunde ønske Militærmusikken bort af den Grund; men jeg tror, at det er en Fejl, naar den høje Regering har foreslaaet den strøgen. Jeg tror, at den Op-gave, Militærmusikken løser, er i højeste Grad produktiv i national Henseende, saa jeg tror, at man ikke for den ringe Bekostnings Skyld skal stryge den. Musikken er endelig ogsaa for dem, der altid raabe paa Kultur, ubestrideligt en kulturel Side af alt det, som hører Militærvæsenet til.

For øvrigt vil jeg, som jeg sagde før, slutte mig til den ærede Ordfører for denne Side af Tinget. Det er blevet bebrejdet ham — jeg skal i øvrigt overlade det til den ærede Ordfører selv, om han ønsker at svare paa det, men jeg hørte en saadan Ytring i Gaar —, at han havde holdt et „sukkersødt“ Foredrag, tror jeg, der blev sagt. Meningen var vel, at det var et maadeholdent Foredrag. Jeg er altid glad over, at Anskuelserne fremsættes i en maadeholden Form; men efter min Opfattelse var Foredraget ikke alene maadeholdent i Formen, men det indeholdt et ganske bestemt Standpunkt; det laa i Betonningen, at vi gaa ikke med til andet, end hvad den ansvarlige militære Sagkundskab kan godkende. Det er et bestemt Standpunkt, og det tror jeg, at alle, som høre til denne Side af Folket, inget, uden Undtagelse staa paa. Det kan være — det er at haabe —, at der ved disse Valg baade ved det forøgede Tal og ved den Stemning, der ved Valgene gjorde sig gældende, er tilført denne Side af Tinget en forøget Kraft, for hvilken f. Eks. de Ord, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) fremsatte i Tinget i Gaar, ogsaa ere et øjensynligt Udtryk. Jeg haaber, at denne forøgede Kraft, hvis det behøves, skal styrke det Standpunkt, som indtages af denne Side af Tinget, til Erstatning for, at den tidligere kan være bleven trykket og delvis

modløs paa Grund af det ringe Tal. Men, som sagt, den ansvarlige Sagkundskab er den, der ogsaa for mig skal være Rettesnoeren.

Det er ikke rigtigt, naar der er sagt, at der findes et Høje-Standpunkt i Forsvarssagen. Der findes kun det Standpunkt, at vi bør have et Forsvar, og at det skal gennemføres efter den militære Sagkundskabs Anvisning. Og naar jeg nu har brugt dette Ord et Par Gange, ønsker jeg at gøre en Bemærkning dertil, en Bemærkning, som bunder i en vis Frygt hos mig, eller jeg kunde maaske, for at bruge et Udtryk, der forleden Dag blev brugt i en Valgklage, sige, at jeg har en grundet Formodning, hvorpaa jeg støtter den. Jeg kunde i alt Fald tænke mig, at den militære Sagkundskab her i Landet ved tidligere Lejligheder har været under et overordentlig stærkt Tryk, saa at det, som den har erklæret for sit Standpunkt, og som rundt omkring i Befolkningen antages for dens egentlige Standpunkt i første Række i Virkeligheden er et afpresset Standpunkt.

Jeg kan tænke mig, at det omtrent kan være gaaet saaledes til med den militære Sagkundskab, hvis de have haft at gøre med en almægtig Partifører, at hans Ord have lydt til dem omtrent saaledes: Ja, mine Herrer, naar De fremsætte Fordringer, som De ville have, at jeg skal gennemføre, kan det ikke hjælpe, at De komme med dem, De her fremsætte, De maa nedsætte dem saa og saa meget. Og saa er det muligt, at den militære Sagkundskab, hvis Ordførere ikke ere Politikere og ikke ere inde i politiske Forhold, paa et eller andet Tidspunkt have kunnet lade sig skrue længere ned, end heldigt er. Men naar jeg siger dette, og naar jeg vil understrege dette, er det, fordi jeg tror — stik modsat forskellige Talere —, at der er en stigende Forsvarsstemning i Befolkningen, en Forsvarsstemning, som ogsaa maa tale saaledes til denne Sagkundskab, at den gør, hvad jeg for øvrigt mener er dens Pligt, at den siger rent ud, hvad der er dens Overbevisning, og hvad det er nødvendigt at gøre i en Sag som denne. Den har Ansvaret overfor den store Befolkning her i Landet.

Vi leve under en fri Forfatning, og det maa vi tage Konsekvenserne af, og jeg tager Konsekvenserne deraf, men Konsekvensen er den, at under en fri Forfatning, hvor hver Vælger skal afgøre Landets Skæbne, skal hver Vælger have Besked. Det er ikke nok at konferere bag Kulisserne og lade det, man tænker og